

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **I. L.**

zastoupený advokátem Mgr. Janem Lipavským
sídlem Velké náměstí 135, Hradec Králové

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. CPR-37975-3/ČJ-2019-930310-V243 a ze dne 11. 2. 2020, č. j. CPR-37975-4/ČJ-2019-930910-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou ze dne 27. 2. 2020 domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku uvedených rozhodnutí žalovaného, přičemž prvním z nich ze dne 10. 2. 2020 bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a

eskort, pracoviště Ústí nad Orlicí ze dne 5. 9. 2019, jímž podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo „zákon o pobytu cizinců“), bylo uloženo žalobci správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu jako cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přičemž tato doba byla stanovena na dva roky. Žalovaným rozhodnutím ze dne 10. 2. 2020 bylo toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení správního vyhoštění změněno ve výroku tak, že byl změněn počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba vycestování, a nově byla změněna i doba vycestování z území členských států Evropské unie tak, že tato doba k vycestování byla stanovena do 11 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbývajících částech pak bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Druhým žalovaným rozhodnutím ze dne 11. 2. 2020 pak bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí zmíněného správního orgánu prvního stupně, jímž byla uložena povinnost žalobci nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou 1.000 Kč. Žalobce vymezil v žalobě v podstatě tři žalobní body, to v části IV. a V. žaloby, které soud pro přehlednost uvádí v následujícím pořadí: 1. nepřezkoumatelnost rozhodnutí, 2. nesprávné právní posouzení a 3. nepřiměřenost uloženého opatření. V žalobním bodu ad 1. namítl žalobce nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí z důvodu údajně chybného a nedostatečného vymezení skutkové podstaty deliktu, kterého se měl žalobce dopustit. V tomto žalobním bodu namítl, stejně jako tak již učinil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že žalobce byl k pobytu v České republice oprávněn, neboť „je *vlastníkem biometrického pasu*“, který jej opravňuje k pobytu na dobu 90 dnů. Dále stejně jako v odvolání namítl, že ve výroku nebylo dostatečně specifikováno, podle jaké právní normy postupoval žalovaný, kterou právní normu svým jednáním žalobce porušil, a namítl tedy vadu výrokové části rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost dále žalobce spatřoval, stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že v odůvodnění absentovalo odůvodnění naplnění všech znaků závislé práce, v odůvodnění tedy chyběla úvaha správních orgánů, která by byla v souladu s judikaturou soudu ve správním soudnictví, která se týká naplnění znaků závislé práce. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se týká hodnocení naplnění všech znaků závislé práce. Žalobce namítl, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že správní orgán dovozuje své závěry a skutková tvrzení bez toho, aniž by si pro to obstaral náležité důkazy, není zřejmé, na základě čeho dospěl správní orgán k závěru, že žalobce vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání, k tomu si správní orgán neobstaral náležité podklady, zejména důkazy. Stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy žalobce v žalobě namítl, že zde nejsou dány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť „*skutkový stav nebyl dosud náležitě objasněn*.“ Žalobce poukázal v této souvislosti na zásadu materiální pravdy a zopakoval, že „*správní orgán neobstaral a neprovedl veškeré důkazy, na základě kterých by mohl dospět ke správnému skutkovému závěru a toto neprovedl ani v odvolací správní orgán*.“ V druhém žalobním bodu namítl nesprávné právní posouzení a tento žalobní bod je součástí části žaloby IV. a souvisí s již výše uvedenými námitkami, které jsou obsaženy již v bodu IV. žaloby. Právě z těchto námitek, které se týkají nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, vyvodil žalobce závěr, stejně

jako tak učinil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že „*zde nejsou důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění*“. Ve třetím žalobním bodu (část V. žaloby) pak žalobce, stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, namítal, že opatření, které „*bylo účastníkovi rozhodnutím správního orgánu uloženo, je příliš přísné*“, žalobce namítal, že v daném případě je třeba vycházet z konstantní soudní judikatury týkající se zásahu správního vyhoštění do soukromého nebo rodinného života cizince a že dle jeho názoru doba vyhoštění na dva roky je „*nepřiměřeně přísná*“. V žalobě se rovněž domáhal alternativně, aby soud rozhodl o neuložení správního vyhoštění, v závěru navrhl, aby soud obě žalovaná rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil.

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, č. j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující,*

obecněji, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ Zároveň platí, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).

4. V případě přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, které se týká rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, krajský soud uvádí následující skutkové a právní závěry:
5. Nejprve je třeba konstatovat, že obsah žaloby je v podstatě totožný s obsahem odvolání, které žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V takovém případě krajský soud nejprve konstatuje následující závěry, týkající se takového postupu žalobce:
6. Žalobce v podstatě pominul význam soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů v soudním řízení vedeném podle s.ř.s., když smyslem a účelem tohoto soudního řízení není opětovné rozhodování soudu o odvolacích námitkách, kterými se již jednou zabýval odvolací správní orgán. Soudy ve správním soudnictví nejsou totiž další, třetí instancí ve správním řízení, ale v tomto soudním řízení platí stará procesní zásada „*iudex ne eat ultra petita partium*“, proto i ve správním soudnictví se soud řídí dispoziční zásadou, jejímž provedením je ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s.ř.s., které ukládá žalobci uvést rozsah napadení žalovaného rozhodnutí a konkrétní ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se dovolává s tím, aby ze souhrnu tvrzení žalobce vyplývalo, že byl zkrácen na svém právu. Činnost soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným, s výjimkou případu, kdy je soud povinen ex officio zjistit vady žalovaného rozhodnutí, přičemž se soud musí a může omezit pouze na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Soud ve správním soudnictví nemůže již nahrazovat činnost odvolacího správního orgánu, tedy jestliže se odvolacími námitkami, které jsou zopakovány v podstatě v žalobě, zabýval již žalovaný, nemůže soud ve správním soudnictví odhlédnout od rozhodnutí žalovaného a opětovně se zabývat těmito námitkami tak, jak se jimi zabýval odvolací správní orgán, protože tím by vlastně opětovně rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí správních orgánů prvního stupně soud. Hodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je z tohoto důvodu v daném případě podstatné pro to, jakým způsobem se s těmito odvolacími námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. K tomu je třeba dodat, že v případě drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87) a navíc soud ve správním soudnictví nemůže zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, protože podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se v dané věci musel zaměřit v případě výše zmíněných žalobních bodů, které obsahují v podstatě totožné námitky, jaké byly uvedeny v odvolání, pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné,

srozumitelné a obsahuje dostatek správných důvodů k rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a vzhledem k této skutečnosti je třeba na místě zdůraznit, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud bude v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod číslem 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). K žalobním bodům ad 1 a ad 2 krajský soud uvádí následující závěry:

7. Jak vyplývá ze správního spisu, na základě kontroly, provedené správním orgánem prvního stupně, byl žalobce zastížen na stavbě při výkonu práce spočívající v přípravě ocelových výztuží do betonu. Žalobce nepředložil žádný doklad, který by ho opravňoval k výkonu pracovní činnosti na území ČR, pouze bylo zjištěno, že je držitelem cestovního dokladu Ukrajiny s biometrickými prvky. Žalobce uvedl v protokolu o výsledku, že na základě doporučení na práci na stavbě nastoupil dne 8. 8. 2019 poté, co přicestoval dne 3. 7. 2019 do ČR „za práci“, prováděl na stavbě přípravu ocelových výztuží z betonu, byl proškolen z bezpečnosti práce, práci mu zadával a kontroloval zaměstnanec společnosti MADOS MT s.r.o., od které obdržel i nářadí, ochranné pomůcky a část pracovního oblečení, na stavbě pracoval na základě jakési ústní dohody s blíže neurčeným Ukrajinцем, se kterým se domluvil na odměně 100 Kč za hodinu. Nepředložil žádné pracovní povolení nebo živnostenské oprávnění. Tyto správním orgánem prvního stupně zjištěné skutečnosti žalobce nepopřel ani v žalobě. Žalobce již v odvolání namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, že si správní orgán neobstaral další podklady a neprovedl řádné důkazy. Správní orgány vycházely naopak z názoru, že v daném případě nebylo třeba provádět další dokazování, přičemž vycházely z výše uvedených zjištěných skutečností, tedy že žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění nepředložil doklad k výkonu výdělečné činnosti na území České republiky, tedy že pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Pro prokázání skutečnosti, že žalobce vykonával v období od 8. 8. 2019 do 22. 8. 2019 na stavbě protipovodňové ochrany s názvem „Divoká Orlice“ v Žamberku na Havlíčkově nábřeží práce bez platného povolení k zaměstnání, tedy pracovní činnost spočívající v přípravě ocelových výztuží do betonu a tuto činnost vykonával bez platného oprávnění k pobytu, vycházely správní orgány z výpovědi samotného žalobce, který v podstatě sám tyto skutečnosti potvrdil. Krajský soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že nebylo v dané věci třeba provádět další dokazování, k těmto zjištěným závěrům, když tyto skutečnosti vyplývají z výše provedené kontroly na zmíněné stavbě a sám žalobce potvrdil, že uvedenou práci prováděl na stavbě s tím, že se jednalo o závislou práci (žalobce vykonával práci ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti žalobce, jménem zaměstnavatele, dle jeho pokynů a vykonával ji osobně). Ze skutečností zjištěných správním orgánem prvního stupně v rámci kontroly na uvedeném pracovišti nevyplývá žádná pochybnost, kterou by bylo třeba odstranit nějakým dalším zjišťováním skutkového stavu věci, zejména dokazováním, ostatně žalobce nejen že ve správním řízení, ale ani v žalobě neuvedl žádnou takovou skutečnost, která by zpochybňovala již zjištěné skutečnosti o existenci závislé práce, kterou žalobce vykonával na zmíněném pracovišti. V takovém případě není potřebné, aby žalovaný se problematikou závislé práce dále v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval, když skutečnosti zjištěné v rámci zmíněné kontroly včetně výpovědi samotného žalobce

plně postačují k prokázání skutečnosti, že žalobce ve zmíněném období vykonával pracovní činnost bez platného povolení k zaměstnání, bez platného oprávnění k pobytu a jednalo se o závislou činnost. K tomu nebylo třeba provádět další dokazování, ostatně sám žalobce žádné další dokazování nenavrhoval, respektive neuvedl takové skutečnosti, které by svědčily o důvodných pochybnostech týkajících se zjištěného skutkového stavu, k nimž bylo třeba provádět nějaké další dokazování.

8. Podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věcí, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
9. V dané věci ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 22. 8. 2019 kontrolován na zmíněné stavbě, kde vykonával pracovní činnost spočívající v přípravě ocelových výztuží do betonu, že pracovní nářadí, ochranné pomůcky a část pracovního oblečení obdržel žalobce na stavbě od společnosti MADOS MT s.r.o., že práci žalobci zadával a kontroloval zaměstnanec této společnosti a že mu byla přislíbena odměna za práci ve výši 100 Kč na hodinu, přičemž zároveň sám žalobce tyto skutečnosti nezpochybnil, a to ani v žalobě, naopak sám uvedl, že „*po cestě do České republiky dostal tip na práci na stavbě*“, neuvedl žádné námitky proti zjištěným, výše zmíněným skutečnostem o způsobu výkonu jeho práce na zmíněné stavbě, sám v protokolu uvedl, že si je vědom, že k výkonu pracovní činnosti na území České republiky potřebuje oprávnění a pracovní povolení vydané Českou republikou, takové oprávnění a povolení nepředložil. Naopak správní orgán prvního stupně v rámci správního řízení obdržel od Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Ústí nad Orlicí, dne 26. 8. 2019 informaci, že žalobci nebylo vydáno žádné povolení k zaměstnání a že žádný zaměstnavatel neoznámil nástup cizince do zaměstnání dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. V průběhu správního řízení, a to zejména v odvoláních, a dokonce ani v žalobě, výše zjištěné skutečnosti žalobce vůbec nezpochybnil, a ty samy o sobě svědčí o tom, že správní orgány dospěly k závěrům, které jsou v souladu s platnou právní úpravou, tedy že v dané věci vykonával žalobce pracovní činnost jako závislou činnost bez povolení k zaměstnání, bez platného oprávnění k pobytu na území ČR. Již tyto zjištěné skutečnosti jsou dostačující k závěru správních orgánů o tom, že byla naplněna hypotéza ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, která se týká naplnění definice závislé práce.
10. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, a to až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
11. Zjištěný skutkový stav věci umožnil správnímu orgánu dospět ke správnému závěru o naplnění hypotézy tohoto ustanovení s tím, že byla naplněna definice závislé práce. Žalovaný k tomu správně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „*při výkladu pojmu*

závislé práce je nutno vycházet z § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, (dále jen „zákon č. 262/2006 Sb.“), který ve svém odstavci 1 definuje závislou práci jako práci „která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně“. Naproti tomu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb. neobsahuje definiční znaky závislé práce, nýbrž povinnosti, které zaměstnavateli na základě výkonu práce vznikají, resp. podmínky, za nichž má být závislá práce vykonávána. Tyto podmínky nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Kupříkladu pobírání odměny za práci nepatří mezi obligatorní znak závislé práce, na jejímž základě však lze existenci závislého postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli prokázat. Správní orgán prvního stupně provedeným šetřením prokázal naplnění veškerých znaků plynoucích z ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. Ze správního spisu bylo odvolacím orgánem zjištěno, že dne 22. 8. 2019 byl cizinec kontrolován na stavbě, kde vykonával pracovní činnost spočívající v přípravě ocelových výztuží do betonu. Poté oba správní orgány vycházely z již výše zmíněných skutečností zjištěných v rámci uvedené kontroly a v projednávané věci nevznikla žádná pochybnost o tom, že žalobce vykonával uvedenou práci jako závislou činnost bez pracovního povolení či pobytového oprávnění. V takovém případě oba správní orgány dospěly k zákonnému závěru o tom, že jsou dány zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V projednávané věci plně postačovalo, že protiprávní jednání žalobce bylo dostatečně a určité a podrobně popsáno v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž nemuselo být podrobně uvedeno ve výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010-67, ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012-38, ze dne 12. 11. 2013 č. j. 2 As 47/2013-30). V daném případě plně postačovalo, že z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění vyplynulo, podle jakého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo vyhoštění uloženo a až v odůvodnění bylo dostatečně popsáno jednání, které bylo podřazeno pod ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2012 č. j. 1 As 38/2012-38). Správní orgány dostaly všem požadavkům, které jsou kladeny na obsah rozhodnutí správního orgánu, výrok správního orgánu prvního stupně žalovaného je dostatečně určitý a srozumitelný, ostatně z žaloby a i z odvolání je navíc zřejmé, že žalobce neměl a nemá pochybnosti o tom, co bylo předmětem řízení před správními orgány, jaké opatření a podle jakého ustanovení obecně závazných právních předpisů mu bylo uloženo a z jakých důvodů. Navíc správní řád (srov. zejména § 68) ani zákon o pobytu cizinců (zejm. § 119) nekladou na výrok takové nároky jako například trestní řád, což plyne z odlišné povahy obou řízení a jeho existencí není protiústavně potlačena právní jistota či harmonie právního řádu. Správní vyhoštění totiž nemá charakter správního trestu, ale je svou povahou zvláštním preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2011 č. j. 2 As 62/2011-77). V daném případě proto pro přezkoumatelnost správního rozhodnutí postačovalo, že správní orgán zjistil skutkový stav a subsumoval jej pod konkrétní skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Žalované rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyly nepřezkoumatelné, skutkový stav byl náležitě objasněn, nevznikly žádné důvodné pochybnosti, které by bylo třeba odstranit dokazováním (§ 3 správního řádu), a nejednalo se o žádné „nesprávné právní posouzení“, jak nesprávně namítal žalobce v žalobě. Pokud

žalobce opětovně, stejně jako v odvolání, namítal, že žalobce však byl k pobytu oprávněn, „neboť je *vlastníkem biometrického pasu, který jej opravňuje k pobytu na dobu 90 dnů*“, tak v této souvislosti je podstatné, jakým způsobem se s touto námitkou vypořádal žalovaný. Ten k této námitce v žalovaném rozhodnutí uvedl následující závěr: „*Cizinec v odvolání namítl, že je vlastníkem biometrického pasu, který jej opravňuje k pobytu na dobu 90 dní, byl proto oprávněn k pobytu na území ČR a nemohl tak dojít k naplnění skutkové podstaty podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. Odvolací orgán je toho názoru, že na základě biometrického cestovního dokladu byl cizinec v souladu s čl. 1 odst. 2, čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 a § 4 odst. 2 nařízení vlády č. 215/2017 Sb. oprávněn vstoupit a pobývat na území ČR bez víza, avšak nikoliv za účelem výdělečné činnosti. Je tedy zcela zřejmé, že výkon pracovní činnosti na stavbě byl v jeho situaci, pouze na základě biometrického cestovního dokladu Ukrajiny, vyloučen. Podle § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti státní příslušníci zemí uvedených v příloze II k nařízení Rady (ES) č. 539/2001, v platném znění, podléhají vízové povinnosti pro pobyty na území České republiky, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, je-li účelem jejich pobytu výkon výdělečné činnosti. Již toto samotné zjištění, že cizinec v době od 8.8.2019 do 22.8.2019 nebyl držitelem víza, či oprávnění k pobytu, je důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. S ohledem na uvedené, neshledal odvolací orgán předmětnou odvolací námitku za oprávněnou.*

12. Žalobce neměl proti této věcné argumentaci, na jejímž základě vyhodnotil žalovaný tuto námitku jako nedůvodnou, ani v žalobě žádné konkrétní věcné námitky. Jak již soud výše uvedl, není jeho úkolem, aby opětovně tuto námitku posuzoval, když ji již posoudil žalovaný a vyjádřil k ní v žalobě svůj věcný závěr. Krajský soud není povinen ani oprávněn vyhledávat argumentaci a uvádět ji ve svém rozhodnutí, a to za žalobce, která by vyvracela výše uvedený věcný závěr žalovaného, který se vztahuje ke zmíněné námitce. V dané věci proto plně postačovalo, když se krajský soud se závěry žalovaného ve vztahu k této námitce ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. Ostatně sám žalobce ani v žalobě neuvedl, jaké konkrétní ustanovení jakého zákona, výslovně umožňuje vykonávat pracovní činnost v České republice pouze na základě biometrického cestovního dokladu Ukrajiny, žalobce pouze zopakoval své ničím nepodložené tvrzení z odvolání, odvolací správní orgán se s touto námitkou správně vypořádal a krajský soud považuje závěry žalovaného za správné.
13. V žalobním bodu ad 3 žalobce, stejně jako v odvolání, vznášel námitky proti formě a délce správního vyhoštění. S touto námitkou se dostatečně vypořádal žalovaný, když nejprve konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění „*je regulačním opatřením na úseku migrace, které je nezbytným prvkem ochrany společnosti ČR, ať už na úseku bezpečnosti státu, veřejného zdraví, veřejného pořádku či trhu práce.*“ V daném případě bylo možné stanovit dobu vyhoštění až na 3 roky, správní orgán prvního stupně tuto dobu stanovil na 2 roky, žalovaný pak v žalovaném rozhodnutí posuzoval, zda nebyly překročeny meze správního uvážení. Žalovaný dospěl k závěru, že tyto meze překročeny nebyly, když poukázal na skutkové okolnosti dané věci (pobyt žalobce v období od 8. 8. 2019 do 20. 8. 2019 bez platného oprávnění k pobytu a bez povolení k zaměstnání). Zároveň oba správní orgány zkoumaly přiměřenost zásahů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a

rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců), žalovaný správně konstatoval, že správní orgán prvního stupně „*ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života cizince posoudil a ohodnotil, stejně tak řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro cizince nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Cizinec v rámci protokolu uvedl, že jeho aktuální zdravotní stav je dobrý, na území ČR ani jiného státu EU nemá žádné příbuzné, osoby blízké nebo osoby, vůči kterým by měl nějaké závazky. Během pobytu v ČR si cizinec nevybudoval zde žádné kulturní či společenské vazby. Závěry správního orgánu prvního stupně ohledně přiměřenosti rozhodnutí jsou tak dle názoru odvolacího orgánu správné, založené na řádně zjištěném stavu věci a odvolací orgán na ně zcela odkazuje. Je totiž zřejmé, že do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.*“ Tyto zcela konkrétní a adekvátní závěry nezpochybnil žalobce ani v žalobě, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by měly alespoň v teoretické rovině zpochybňovat přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. V projednávané věci v podstatě sám žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly mít vliv na hodnocení otázky přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu je třeba pouze nad rámec uvést, že například v případě, kdyby si cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, tak rozhodnutí o jeho správním vyhoštění může představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod „*pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 As 102/2013-31). Tedy ani založení rodinného života v České republice cizincem nemůže být bez dalšího skutečností, kterou by bylo třeba vždy zohlednit při zodpovězení této otázky, tím spíše je třeba v dané věci konstatovat, že žalobce vůbec žádnou takovou či obdobnou skutečnost neuváděl, naopak z jeho tvrzení vyplývá, že v jeho případě žádná taková skutečnost, kterou by bylo třeba zohlednit v případě řešení této otázky, neexistuje. Krajský soud se tedy ztotožňuje se závěry žalovaného, že vyhoštění s dobou platnosti na 2 roky je přiměřeným opatřením v dané věci, když bylo možné takto rozhodnout o době platnosti až na 3 roky, rovněž nelze zohlednit ani tvrzení žalobce o tom, že nebyla páchána žalobcem žádná trestná činnost, když důvodem pro vyhoštění není pouze páchání trestné činnosti cizincem, a že v dané věci nebyly ani vzneseny žalobcem nějaké relevantní skutečnosti, kdy by bylo možné zkoumat proporcionalitu porušení chráněného zájmu ve vztahu k jeho soukromému životu, tedy i že závěry správních orgánů, které se týkaly této otázky, byly zcela správné a relevantní. Soudu tedy vůbec nevznikl důvod rozhodovat o neuložení správního vyhoštění, když naopak dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

14. Žaloba byla proto nedůvodná i ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2020, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byla uložena žalobci povinnost uhradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění, když toto řízení v podstatě vychází z výsledku rozhodnutí správního vyhoštění, ostatně žalobce žádnou konkrétní věcnou námitku ani proti tomuto druhému rozhodnutí v žalobě nevznísl.

15. Protože žaloba nebyla důvodná musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
16. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady v znění dle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 28. dubna 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce